

zău, Sibiu), M. Săulescu (Cisnădie), Tudor Mușatescu (Tulcea), G. M. Zamfirescu (Urziceni), Tamási Aron (Viișoara-Cluj) etc.

Dacă adăugăm autorii neprofesioniști, care, în unele cazuri, oglindesc cu talent și pasiune realitatea în mijlocul căreia trăiesc și muncesc, textele inspirate din creația folclorică, precum și montările care folosesc ca punct de pornire așa-numitul teatru nescris, putem afirma că repertoriul, în actuala ediție a festivalului, este mult mai cuprinzător decât în precedentele ediții.

S-ar putea obiecta că destule dintre piesele noi, cu un bogat conținut de idei, mai puternic ancorate în actualitate, intră deocamdată mai greu în circuitul teatral, că operele clasice sînt încă abordate cu timiditate, că apar și scrieri mai puțin izbutite, învechite, precum *O noapte cu lună plină* de A. Gomoescu (la Cugir), *S-o luăm de la-nceput* de T. Boian (la Oșești-Vaslui).

Dar tabloul este completat de drame și comedii în mai multe acte, care, mai de mult sau mai recent, au intrat în circuitul teatral, datorită teatrelor profesioniste. Încumetîndu-se să ia exemplul acestora, formații de amatori cu o bună experiență au pus în scenă piese de D. R. Popescu (*Rugăciune pentru un disc-jockey*, *Piticul din grădina de vară*, *Muntele* etc.), Teodor Mazilu (*Mobilă și durere*), Tudor Popescu (*Paradis de ocazie*, *Concurs de frumusețe*, *Milionarul sărac*), Horia Lovinescu (*Hanul de la răscruce*), A. Baranga,

I. D. Șerban, A. Dohotaru, Marin Sorescu, I. D. Sirbu, Ecaterina Oproiu.

Desigur, acest lucru n-ar fi fost posibil fără sprijinul direct, concret și competent al artiștilor profesioniști, unii cu vechi state de serviciu în mișcarea teatrală de amatori: Dina Cocea, Constantin Moruzan, Paul Stratilat, Dan Radu Ionescu, Călin Florian, Nicolae Frunzetti, Geo Costiniu — și, desigur, mulți alții. Trebuie să menționăm faptul că o serie de tineri regizori care s-au afirmat în ultimii ani s-au apropiat de formațiile teatrale de amatori, punînd amprenta personalității lor asupra unor spectacole: Alexa Visarion, la Caracal, Dan Micu, la Rîmnicu Vilcea, Mihai Lungescu, la Slatina, Florin Fătulescu, la Buziaș etc. Sînt, în general, colaborări fructuoase, experiențe interesante, rezultate remarcabile.

Fără îndoială că, așa cum spuneam la începutul acestor rînduri, actuala ediție a festivalului este, din multe puncte de vedere, superioară celor precedente. Numărul formațiilor teatrale participante, de toate genurile, a crescut simțitor. Calitatea ce caracterizează această producție este mult mai bună. Cu modestia care-i caracterizează, artiștii amatori învață, devin conștienți de importanța lor socială, de menirea educativă a activității lor. O dovedesc multe dintre spectacolele văzute de-a lungul celor doi ani, de la etapa de mase pînă la această finală.

Mihai CRIȘAN

Rîvna și pasiunea celor mai tineri participanți

Recent încheiata etapă republicană a Festivalului național „Cîntarea României” — secțiunea elevi, pionieri și șoimi ai patriei — a avut, așa cum mă așteptam dealtfel, darul de a prilejui ceasuri de reală bucurie a sufletului și ochiului. Manifestarea respectivă capătă, la fiecare ediție, pentru cei mai tineri artiști de pe cuprinsul țării (și nu numai pentru ei) dimensiunea unei sărbători pline de emoție, moment de bilanț bogat în roade, mult așteptat și riguros pregătit. La Suceava, la Botoșani, la Cluj-Napoca, la Iași, în toate cele 18 centre de județ în care am asistat, în calitate de membru al juriului, manifestările din etapa finală s-au remarcat prin ținută și prin conținutul lor educativ.

Alături de munca, talentul, dăruirea tinerilor interpreți, un merit deosebit

aparține celor ce au îndrumat aceste formații, profesori și învățători avînd vocația culturii, pricepere și har. Așa de pildă, pe textul scenetei *Trei iezi* de Dumitru Solomon, formația de teatru a Liceului industrial „Nicolae Gane” din Fălticeni (Suceava) a prezentat un spectacol foarte izbutit, deosebit de încheat, avînd ritm, prospețime și o scenografie inspirată. O mică bijuterie teatrală capabilă să trezească interesul nu numai unui public școlar.

S-a vorbit, nu de puține ori, despre sărăcia repertoriului potrivit vîrstelor respective. Tot așa de adevărată e însă terribila plăcere a actorilor-elevi de a juca, iar atunci cînd sînt conduși cu competență, roadele pot fi surprinzătoare. A ne lăsa copleșiți de neputință afirmînd „nu prea avem ce să jucăm” nu folosește ni-

mănu. După cum tot nimănu ni folosec acele pieseșoare de un *educativism* pueril (cum am văzut ici și colo), în care sînt „satirizați“ elevii leneși și nedisciplinați și lăudați cei frunțași, într-un mod foarte puțin convingător și într-o deprăntă sărăcie de idei. Alegerea unor texte de calitate nu este un lucru imposibil; iar dramatizarea unor opere literare cunoscute sau efortul de a face spectacole pe texte create cu colaborarea elevilor poate da rezultate meritorii. Mi-a rămas în minte un montaj din versurile Anei Blandiana și Ninei Cassian, căpătînd forma unui spectacol de o prospețime cuceritoare, realizat la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Birlad de profesoara Veronica Penea. Copiii jucau cu o vizibilă înțelegere a actului artistic, iar specificul vârstei era foarte inspirat pus în valoare. Excelentă, piesa *Vinzătorul de ziare*, scrisă de profesoara Georgeta Ciobotă și pusă în scenă cu inteligență și știință teatrală de autoare împreună cu un grup de elevi ai Școlii generale nr. 6 din Alba Iulia. Convingător și cu economie de mijloace este surprins momentul în care copiii unui cartier mărghiaș se solidarizează cu un mic vinzător de ziare, ce răspîndea manifeste antifasciste. Interpreții-elevi sînt aproape fără cusur. Dintre spectacolele care au reținut atenția mai merită amintite cele ale Liceului industrial nr. 1 Cugir, Liceului „Ady-Șincai“ din Cluj-Napoca și Liceului Național din Iași.

Dacă printre recitatori, printre interpreții de vîrstă școlară mai mică sau mai mare

pe care i-am urmărit în piese și scenele, în montaje literare, în spectacole de muzică și poezie, brigăzi artistice sau grupuri de satiră și umor, am putut remarca o serie de talente actoricești meritorii nu numai prin calitățile lor native, ci și prin felul în care le-a fost canalizată evoluția, tot așa se cuvine a nu fi trecute cu vederea anumite carențe ce se manifestă nu numai la teatru, ci și la celelalte genuri sus-amintite. Mă refer la calitatea interpretării, mișcare scenică, decoruri și costume. Nu în puține cazuri, pe scenă, elevii sînt țepeni, rigizi, sau repetă mișcări stereotipe, nesugestive (la brigăzile artistice mai ales), spunînd textul papagalicește sau „cîntat“, fără simțire și suficientă înțelegere. La spectacolele de muzică și poezie, totdeauna lucrate cu acuratețe și seriozitate, încă nu putem vorbi de un efort în căutarea de formule originale, rămînîndu-se la o vizibilă fidelitate față de modelele oferite de ecranul televizorului. Cît despre textele brigăzilor artistice, destule se păstrează la nivelul unor simple versificări. Oricum, există loc pentru mai bine, scopul, acestor texte nefiînd de a servi doar drept partitură pentru un spectacol de serbare, ci acela de a modela, de a educa.

Aceste scurte însemnări nu pot fi încheiate decît prin cuvinte de reală admirație pentru rîvna și pasiunea cu care interpreții și formațiile artistice școlare și-au dovedit, o dată mai mult, remarcabilele însușiri.

Elena NESTOR

Elevi — artiști

Am făcut parte dintr-un juriu care a vizionat creațiile artistice ale elevilor din 14 județe din nordul și vestul Transilvaniei, din Oltenia, sudul Moldovei, nordul Munteniei, precum și din București, prezentate în faza republicană a celei de-a patra ediții a Festivalului național „Cîntarea României“. Ce aș putea sublinia aici, în aceste cîteva rînduri, din atîtea și atîtea spectacole izbutite? Poate, spectacolul (dramatizare după Ion Creangă) *Punga cu doi bani*, al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Galați, în care eleva Nicoleta Sălăvăstru a realizat o creație deosebită în rolul... babei. Dar și „baba“ Marianei Paraschiv, în spectacolul *Fata babei și fata moșneagului*, prezentat de Școala generală nr. 17 din Bră-

ila, a fost o reușită. Eleva Cristina Andriță din București, care a jucat Zîna din propria ei piesă, *Legenda anotimpurilor*, a fost distinsă cu premiul întîi; la rîndul ei, Alina Didu, de la Școala generală nr. 24 din Craiova, vădește calități de interpretă, atît în ipostaza de recitatoare, cît și în rolul din piesa *Castelul muzicii*. Simona Gălbenușe de la Liceul industrial din Hunedoara, Cristina Deheleanu de la Liceul agroindustrial din Lipova (Arad), Sorin Chindriș de la Școala generală din Beclean pe Someș (Bistrița-Năsăud), Mihai Nicola de la Școala generală nr. 31 din Craiova, Ion Dumitrache de la Liceul industrial de marină din Galați, Corina Roman de la Liceul in-